

Vedruna: "Amb la pandèmia t'adones que la persona humana és poca cosa"

Dill, 18/05/2020 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete –CR) Nou setmanes de confinament i comença la desescalada tímidament en nombrosos indrets. Enrere i amb perspectiva queden molts hàbits adquirits per força i molts neguits. També a les comunitats de vida religiosa, que han hagut de rellegir amb ulls de fe una crisi sanitària sense precedents. Continuem la sèrie sobre com ha viscut la vida religiosa de casa nostra el confinament i la pandèmia de la Covid-19.

"Ens anàvem informant a través dels mitjans de comunicació sobre la gravetat de la pandèmia. Ho vivíem amb un gran realisme però també amb pau i preocupació", explica **Maria Antònia Martínez**, germana Vedruna i delegada provincial a Catalunya. Viuen amb preocupació per les germanes grans perquè a Catalunya les Vedruna compten amb quatre infermeries. A la infermeria de Manresa van morir cinc germanes, i una va ser amb motiu del Covid-19. Ara els hi han fet la prova a totes i ha sortit negativa. Però sí que han mort durant la pandèmia i tampoc s'hi han pogut acomiadar.

"A l'inici del confinament la provincial d'Europa ens va enviar una carta a totes les comunitats demanant prudència i indicant que tocava fer el confinament tal i com indicaven les autoritats sanitàries". Era un bé per a tothom confinar-se, reconeix Martínez, "pels que ens confinàvem i pels que havien de seguir sortint fora".

La pandèmia els ha servit, a nivell de comunitats, per prendre consciència del que som. "Fent una lectura creient de la situació un s'adona que la persona humana és poca cosa, que un virus ha fet claudicar tot el món". Semblava, afirma, que el món no es podia aturar, "que no ens podíem aturar, i ens ha aturat i confinat". D'altres infermeries Vedruna de fora de Catalunya sí que han tingut moltes morts per coronavirus.

"Quan ens van avisar que la nostra germana malalta no millorava, no vam poder fer res". Es trobava sola a l'hospital i no van poder anar a acomiadar-se. "Ni a estar amb ella, ni fer vetlla al tanatori ni res, com tothom, la part més dura de la pandèmia". Ha passat el mateix amb la resta de germanes que han mort, no han pogut ser acomiadades.

Per a les comunitats religioses la pregària és fonamental. Precisament durant el temps Pasqual, explica Martínez, han viscut unes lectures molt riques i que ajudaven a reflexionar. "Habitualment preguem pel món, pel nostre poble i la nostra gent, pels sanitaris, pels treballadors... la situació actual que vivim ens dona per a molt, tot i que sempre tenim la presència del món en la nostra pregària". Una de les coses que les preocupa, però, és com serà el futur. "És dur i serà dur per a totes les persones afectades i això a les comunitats ens preocupa molt".

A les comunitats Vedruna han pres les mesures establertes i necessàries. La pregària en el cas de la seva comunitat, a Sabadell, la fa cada germana a la seva habitació i al menjador i espais comuns que tenen han establert distància física entre elles. "Totes les comunitats pel que he anat copsant ho estan complint de debò". L'Eucaristia l'han celebrat a través dels mitjans de comunicació. La seva comunitat amb Montserrat, però també amb la Catedral de Barcelona o la litúrgia de les hores a través de Ràdio Estel.

"També ens ha ajudat i ens ajuden nombrosos textos de diferents teòlegs que hem rebut sobre la pandèmia. Cito per exemple el de Xavier Melloni o Víctor Codina, per exemple, perquè ha estat molt ric per a la pregària i per plantejar sobretot que som poca cosa però que el Déu que ens estima supera tot això i ens dona la força per seguir endavant".

A Catalunya les Vedruna tenen comunitats també vinculades a hospitals. Una comunitat a l'hospital de Granollers, on hi viuen i treballen germanes Vedruna, com la germana M. Dolors Sitjes que s'encarrega de l'acompanyament pastoral al centre hospitalari. "Precisament fa uns dies vaig parlar amb ella i m'explicava que ha estat acompanyant persones en el moment final de la seva vida, a punt de morir. Ara es permet l'assistència d'un familiar però abans no podia entrar ningú i la M. Dolors feia aquesta funció".

També tenen comunitats en barris desfavorits i han seguit fent el que feien, "estar al costat de la gent, d'una altra manera, per telèfon, preguntant com estan, etc". I ho fan discretament, anònimament, "perquè no ho fem per la publicitat sinó perquè l'Evangeli s'ha de viure en sortida, com diu el Papa, i compartint allò que som i tenim". Les Vedruna, per exemple, no tenen espais grans per cedir i acollir persones però sí han tingut germanes que han col·laborat fent mascaretes i vestits, "en l'anonimat". "No ho fem per donar-ho a conèixer sinó perquè és una entrega".